तेषामापततां वेगः करिणां दुःसहो ऽभवत् ।
नगाग्रादिव शीर्णानां शृङ्गाणां पततां क्षितौ ॥ ८ ॥
मार्गं संरुध्य संसुप्तं पद्मिन्याः सार्थमुत्तमं ।
ते तं ममर्दुः सहसा चेष्टमानं महीतले ॥ ९ ॥
हाहाकारं प्रमुञ्चन्तः सार्थिकाः शरणार्थिनः ।
वनगुल्मांश्च धावन्तो निद्रान्धा बहवो ऽभवन् ॥ १० ॥
निहतोष्ट्राश्च बहुलाः पदातिजनसंकुलाः ।
भयादाधावमानाश्च परस्परहतास्तदा ॥ ११ ॥
घोरान्नादान्विमुञ्चन्तो निपेतुर्धरणीतले ।
वृक्षेष्वारुह्य संरब्धाः पतिता विषमेषु च ॥ १२ ॥
एवं प्रकारैर्बहुभिर्दैवेनाक्रम्य हस्तिभिः ।
राजन्विनिहतं सर्वं समृद्धं सार्थमण्डलं ॥ १३ ॥
अथापरेद्युः संप्राप्ते हतशिष्टा जनास्तदा ।
देशात्तस्माद्विनिष्क्रम्य शोचन्ते वैशसं कृतं ॥ १४ ॥
भ्रातरं पितरं पुत्रं सखायं च नराधिप ।
अशोचत्तत्र वैदर्भी किं नु मे दुष्कृतं कृतं ॥ १५ ॥
यो ऽपि मे निर्जने ऽरण्ये संप्राप्तो ऽयं जनार्णवः ।
स हतो हस्तियूथेन मन्दभाग्याद्ममैव तद् ॥ १६ ॥
नाप्राप्तकालो म्रियते श्रुतं वृद्धानुशासनं ।
यद्गाहमद्य मृदिता हस्तियूथेन दुष्खिता ॥ १७ ॥
न ह्यदैवं कृतं किंचिद्गराणामिह विद्यते ।
न च मे बालभावे ऽपि किंचित्पापकृतं कृतं ॥ १८ ॥
मन्ये स्वयंवरकृते लोकपालाः समागताः ।
प्रत्याख्याता मया तत्र नलस्यार्थाय देवताः ॥ १९ ॥